

Božja pravičnost.

Narodna legenda. Zapisal *Fran Mrmolja*.

starodavnih časih sta potovala Kristus in sv. Peter od kraja do kraja.

Spotoma sta se mnogo pogovarjala o tem in onem; govorila sta o vseh mogočih stvareh.

Peter je še tedaj časih dvomil nad božjo pravičnostjo; potem se je poboljšal in postal svetnik in poglavar cerkve.

Ko sta tako nekdam potovala ob hudi vročini in suši po slovenskih deželah, nagovori Peter velikega učenika: „Gospod, zakaj pustiš, da uničuje suša in vročina pridelke dobrim in hudobnim kmetom? Bog je pravičen; moral bi samo hudobne kaznovati, a dobrim in pravičnim poplačati z dobrim in koristnim.“

Kristus mu odvrne: „Kar Bog stori, vse prav stori!“

„A v tem slučaju gotovo greši; jaz bi bil bolj pravičen; pustil bi samo hudobnim uničiti pridelke, a pridelke dobrim bi pustil,“ odvrne Peter in gre dalje po prašni cesti.

Vročina je pritiskala vedno huje in huje. Peter je komaj prestavljal trudne noge; tudi žeja ga je mučila. Prosil je učitelja, da ga vodi do studenca, da se napije krepčilne studenčnice in se odpočije v senci.

Učenik ga odvede k bistremu studencu, ki je izviral izpod mogočne sive skale; tudi hladno senco so delala ob robu drevesa.

Peter je hotel takoj piti. Učenik ga pouči, da bi bilo to nezdravo, ker škoduje vročemu človeku hladna pijača.

Peter je slušal, legel v senco na mehko travo, zvil jopič pod glavo, privihnil rokave in truden ter upehan kmalu zaspal.

Nedaleč od bistrega studenca je imel slovenski čebelar polno panjev čebel. V tem času, ko je Peter počival in spal ter ravno sanjal, kako bi vse pre naredil in uredil na svetu, če bi bil le pol ure Bog, kako bi bil vsem stvarjem pravičen sodnik, prileti iz čebelnjaka velik roj čebel in sede Petru ravno na golo njegovo roko.

V snu je začutil, da mu je prišlo nekaj na roko, zatorej zgane z roko, a tako neprevidno, da pritisne čebelo, ki mu takoj plača to z želom in strupom.

Kakor besen skoči Peter pokonci, steče k studencu ter pomoči roko s čebelami v mrzlo studenčnico.

Neprostovoljna kopel ni bila prijetna čebelam, zato se vsaka hoče rešiti in zleteti z roke.

Peter je bil osvobojen neprijetnih obiskovalcev. Pomoči in pogladi pičeno mesto ter zopet leže zraven učenika na mehka tla.

Kristus mu reče: „Peter, zakaj si ravnal tako?“

„Učenik, bolelo me je; hotel sem si ohladiti bolečino,“ odvrne Peter.

„Pa zakaj si tudi čebele potaknil v vodo,“ pravi Kristus.

„Hotel sem se rešiti neprijetnih gostov in obenem kaznovati njih predrznost,“ reče Peter.

„Pa zakaj si potaknil vse čebele v vodo, ker te je le ena sama pičila? Moral bi samo to kaznovati,“ pravi učenik.

„Kdo bi izbiral in iskal krivično izmed tako velikega števila čebel?“ odgovori Peter.

„Vidiš, Peter, poprej si pa rekel, da bi bil ti vsem pravičen. Kako si malenkosten, ker si kaznoval tisoče in tisoče pravičnih zaradi samo ene krivične,“ reče Kristus, vstane in gre dalje po slovenskih deželah.

Peter molči, ker je izprevidel, kako je ravnal nepravilno.

Jakec in Mihec.

Spisal *Polenčan.*

e je jelo pripekati zlato solnce. Pri Kovačevih je rekel oče sinu, ki je hodil v drugi razred ljudske šole: „Jakec, ženi danes kravo na semenj; jaz pridem za tabo. Če jo prodava, ti kupim nov klobuk, ker si jo lepo oskrboval.“

Vesel, da dobi nov klobuk, hitro očedi Jakec kravo — nakrmil jo je že — se praznično obleče, priveže kravico na vrv in jo odžene.

Nedaleč od doma ga sreča sosedov Mihec. Ta je obiskoval že tretji, najvišji razred domače šole. Reče mu: „Ali boš ti danes prodajal kravo? Saj si še premajhen.“

Jakec pa odgovori: „Saj pride oče za mano.“ V svojem veselju dostavi: „Kupil mi bo nov klobuk.“ To pa vznemiri nevoščljivega Mihca in sklene ponagajati Jakcu.

Takoj vpraša: „Kje pa imaš mero? Ali je nisi v naglici pozabil doma?“ Jakec se prestraši, priveže kravo ob cestni plot ter teče domov po — mero. Ko pride domov ves upehan in pove, kaj je pozabil, reče oče nevoljno: „Zakaj pa imaš glavo, če ne zato, da ti pomerim klobuk; saj v nji je itak sama slama!“

